

POEM ELEGIAC

George Pena

Mai întâi și-ntâi, s-a prăpădit bunicul,
nici nu știu cum arăta, așa ca om;
noi am rămas să ne mângâie vântul
să ne crească rădăcinile, ca la pom.

Apoi s-a dus bunica, oarbă și mărunțică,
Baba Maria, îi spuneau vecinii uneori;
moartă-n casă au găsit-o! Rece și singurică,
noi, neamurile, o plângem și azi, deseori.

Tata a murit și el, în război... la ruși,
n-a avut sicriu, doar o groapă comună;
era la prima tinerețe... cu anii jucăuși
și l-au ucis noaptea, când pe cer era lună!

După ceva ani, a pierit fratele mai mic,
65 de ani avea, și-o boală l-a pus jos;
mi-e greu să cred, rămân cu suflet pitic
prin timpul care trece, tiptil și canceros.

La un an, s-a stins fratele mijlociu
de aceeași boală, ca a fratelui cel mic;
eu stresat, cu suflet spart și fistichiu
am rămas cu mama, din Căruț s-o ridic.

N-a trecut mult, și-a închis ochii și mama,
icoana mea din suflet, lacrima din durere;
eu am rămas, desigur, să-mi trăiesc drama
iar Dumnezeu mă bate, tot cu rime și himere.

De-asta Soarele-mi surâde încă-n dimineată,
când vârsta linșează, eu mă bucur de viață!